

Μαμά 1: Όλα μπορώ να τα αντέξω ,κορίτσια, αλλά την γκρίνια δεν την αντέχω. «Γιατίιι;» «Το θέλωωωω!» « Η μαμά του Παναγιώτη είναι πιο καλήηηηη!» «Άσε μεεεε!» Γκρίνια, γκρίνια, γκρίνια, να το σκάσεις, να πας να κρυφτείς σ’ ένα περίπτερο και να τις φας όλες τις σοκολάτες, να μην αφήσεις σοκοφρέτα ούτε για δείγμα.

Μαμά 2: «Φάε». «Δεν τρώω!» «Κάνεις κακό στην υγεία σου, είσαι πολύ αδύνατο». Φέρε το γιαούρτι με το μέλι και την μπάρα δημητριακών, φέρε και τη Merenda πάνω στο ψωμί με βούτυρο. «Έλα, Αντώνη μου... Αν Το φας ,θα σε πάω εγώ στο λούνα παρκ, να σε κουνάω ένα μισάωρο χωρίς σταματημό, κι ας μ’ έχει πεθάνει η μέση μου από το πρωί!

Μαμά 3: Θέλει να δει τον Μπομπ Σφουγγαράκι, την Πέπα, το *The Voice*, τις ειδήσεις, την ελληνική ταινία, το ντιμπέιτ των πολιτικών αρχηγών στη Ζιμπάμπουε, θέλει να δει τα πάντα προκειμένου να ΜΗΝ κοιμηθεί. Πόσα νανουρίσματα μπορείς να τραγουδήσεις όταν είναι μωρό; «Κοιμήσου, αγάπη μου... Έχω να πάω και στη δουλειά αύριο, που θα με διώξουν στο τέλος. Και, άτιμη κρίση, θα ξενυχτάω στα φανάρια να πουλάω ηρεμιστικά!»

Μαμά 4: Αμαξάκια, κουκλίτσες, πατίνια, μπάλες, ένα σπίτι μέσα στα παιχνίδια, όλο τα μαζεύει κι όλο τον αμάζευτο έχουν. Και ακόμα, μαρκαδόροι, μπίλιες, επιτραπέζια. Αν είχα ένα ευρώ για κάθε πεντάευρο χαμένο από τη Μπορολυ, θα είχα γίνει εκατομμυριούχος. Αλλά πού θα πάει... Δε θα μεγαλώσει, δε θα κάνει δικό του σπίτι, δε θα κάνει δικά του παιδιά; Έλα, όμως, που εγώ ΔΕ θα ζω να τα δω. Θα τα έχω τινάξει πριν την ώρα μου, θα έχω πετάξει μακριά, σ’ άλλη γη, σ’ άλλα μέρη, που κανέναν δεν ξέρουμε και κανείς δε μας ξέρει!

Μαμά 5: Αχχχ... Το δικό μου το παιδί και να ΜΗ διαβάζει; Που εγώ διάβαζα δέκα εξωσχολικά βιβλία την εβδομάδα; Και ήμουν άριστη μαθήτρια και απουσιολόγος και σημαιοφόρος και όλα τα εις -ορος. Και τώρα, με τον ορό στο χέρι, να τρέχω δεξιά και αριστερά στο σπίτι και να ουρλιάζω: «Αν δε διαβάσεις, θα πεθάνωωωωω! Πώς θα γίνεις χρήσιμος στην κοινωνίααααα;»

Μαμά 6: Που ΕΓΩ τα κάνω όλα, και ύστερα αυτοί, πατέρας και γιος γίνονται παρεάκι και με ειρωνεύονται! ΧΩΡΙΣ ΑΛΛΑ ΛΟΓΙΑ. Αλλά πίσω έχει η αγλάδα την ουρά, κι αν τους ξανακάνω εγώ γλυκό κορμό, που τρελαίνονται να τον τρώνε, να μου τρυπήσεις τη μύτη. Αρκετά μέχρι εδώ, φτάνει!

